

"Droschak"

ORGANES

de la Fédération

Bérelst, Aranáitane.

ЗРОДИЧ

Adressé :
L.S. 2
Rédaction du "Droschak"
A.R. (L'Amour)
GENEVE (Suisse)
LIBRARY

„ՀԱՅ ԵԵՂԱՓՈՒՐԱԿՆ ԴԱՇՆԱԿՑՈՒԹԵԱՆ“ ՕՐԳԱՆ

b q b q s u g b

(ԱՐՏԱՇԵՍ ՄԻՆԱՍԵԱՆ)

20/1 Januari 97

3 b p u q h p (UoPbawjh qjh)

Ա. Պայթս 5/17 յունիս 1897

Միայն Եվրոպական ժողովը էլ ապրենառէք. Դամադէս կ'օրիուաւնը և կ'երգչունց սրբաւ իր շատեղով, իր մօհ իրէանիին իրազործելու:

Դաշնակցութիւնը իր ամենէն գործօն, ամենէն անձնւէր, ամենէն ազնիւ և ամենուն սիրելի ընկերներէն մէկն ալ կորսնցուց Երկար ու ցաւագին հիւանդութիւն մը յունիս 1-ին վերջ աւաւ Եգիպտացի փոթօքակարիդ կեանքին՝ Աղեքսանդրից մէջ :

Երցուաքները, որոնք կը թափանին սիրելիներու գերեզմանի վրան՝ շատ քիչ են, բնիկ' ը, քու անշուք շիրիմդ ոռոգելու: Հեռու արցունքը . . . որ դռն չսիրեցիր: Քու յիշատակի, միշտ կենդանի, ընկերներուդ միխթարութիւնն ու Խրախոսու պիտի ըլլայ, և անոնց գործերը քու փառքդ պիտի յաւերժացնեն:

ԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ ՄԻԱԿԵՐԱՎ

(1875-1896)

Բ՞վ է այդ երիտասարդը, որ թէեւ ոչ այնքան ծանօթ՝
ինքն ալ կը բաժնէ սակայն, դավնիի
այն անսահման պատկը, լոյսի այն
չայն ալիքը, որ կը զարդարէ Բար-
կէնի, Գնունիի և Առընի խրոխտ
ճակտոները ու կը յաւերժացնէ
իրնց իդէականացած հերոսի անուշ
գեմքերը:

Սուրբէնին եւ Գնուռնիին հետ Մի-
սակեանը Սամաթիոյ յեղափոխս-
կան Երրորդութիւնը կազմեց:

Սամաթիացիներու զաւակ—թէ-
եւ Ազգի քտէրէ ծնած—բայց Սա-
մաթիոյ մէջ անցուց իր պատահն-
կութիւնը եւ իր կրթութիւնը ա-
ռաւ վաղեմի յիշառակներով փա-
ռաւոր Սանուց Վարժարանին մէջ:

Իր ընկերություն կը միշտն այդ
խանդավառ պատահին, որ տեսակ
մը պաշտում ունէր հայ ուսումնե-
րու համար:

Հին լիշտակները, անցեալը իր
մէջ վնեցին վերացական երազը և
հայրենառիքառթիւն մը, որ աւելի
դրական; աւելի ամուսինութեալը վյա-
քերու և իրողութիւններու ազգի
պիտի տանէր մինչեւ անձնագույն թ

ԱՐՏԱՀԵՍ ՄԻԱԱԿԵԱՆ

ետ, ուր ձեռնհասութիւն, երկաթի կամք, սառն գաստղաւթիւն միայն կրնային հեռաւոր յաջողութիւն մը երաշաւորել իրեն:

Հայն գործունէութեան ծարաւի՝ կը խորհի վեղարին միթութեան տակ գործել՝ ինչ որ իրրեւ աշխարհական չպիտի կրնար ընել. կը մտածէր ուղղակի խօսիլ ժողովուրդին՝ եւ կեղեցի բեմին բարձունքն, ուրկէ եկող խօսքերը այնքա՞ն ազդեցիկ են, ու այնքա՞ն տպաւորիչ:

Ու որ մը Արմաշի ճամբան ձեռք կ'առնէ Դարենվանքը մտնելու եւ վարդապետ ձեռնադրելու համար Բայց քիչ ետքը աչքերուն վրայէն քողը վար կ'ինայ. կը տեսնէ թէ այդ վանքի մինողութիւն մէջ իր յեղափոխականի զգացումները փոխանակ սրելու եւ անոնց մէջ ուժով ջիղեր հիւսելու, աւելի կը թուշան միստիքական երազներու մէջ:

Զէ՛, ինքը երազներու հետ գործ չունէր. ժողովուրդին վէրքերը կային արիւնոտ, բարախուն ու տաք, որոնց վրայէն հարկ էր գութի ու օգնութեան ձեռք մը անցնել. Անդին ժողովուրդ մը կար, ընդունակ, կեանքի ու յառաջադիմութեան հիմութեան հիմութով ակաղճուն, որ նախնական բնազդներով միայն մղող ամրոխի մը ոճրագործ քմանաճոյքներուն, ու կամայականութեան տակ կ'ալլասեռէր. Ու վանքին միթութիւններուն մէջ երազեց զէնքերն, ու յեղափոխութեան կարօտ զգաց այնչափ ուժով, որ առտու մը նորէն նոյն ճամբով լոկի մնջիկ ետ դարձաւ, Սամաթիա, իր ընկերներուն քով:

Իր ուղղութիւնը վերջնապէս գայած՝ Սուրէնի ու Գնունիի չնորհիւ իր հաւատքին մէջ զօրացած՝ կըսկի գործի. իրը սամաթիացի, շատ մօտէն ճանչալով իր թաղին երիտասարդութիւնը, անոնց լաւագոյններուն կը մօտենայ յեղափոխական գաղափարը տարածելու:

Խումբեր կը կազմէ ու կը վարէ, „Դրօշակի“ ընթերցումին շշամնակը կ'ընդլայնէ հետոնետէ:

Երկրորդական դերերու մէջ իր կատարեալ յաջողութիւնը, իր գործունէութեան եռանդուս ու անձնուէր ընաւորութիւնը, մօտ էին զինքը աւելի կարեւոր դերերու առաջնորդելու՝ երբ դէպք մը այդ բանին արգելք կ'ըլլայ ու իր աւելի լայն գործունէութեան առջեւ առժամեայ վերջակէտ մը կը դնէ:

Աշքեանի օրով մնուած Սահմանադրութիւնը, իզմիրեանի, այդ Երկաթ պատրիարքին միջոցով յարութիւն առած է: 95-ի տարդղարձը պիտի տօնւի Աղդ. Հիւանդանոցի պարտէզին մէջ:

Կատղած երգերը, կատղած ճառնուուն կը յաջորդեն ու Հիւանդանոցին ճակատը ծածանող թիւրք դրօշակը վար առնելու եւ բրդիկ բգիկ ընելու փորձեր կ'ըլլան:

Ցանկարծ մէկը կը բարձրաւանայ ժողովուրդին մէջ, իր յորդող յուղումը հազիւ զսպելով:

Երիտասարդ մըն է ձուաձեւ սիրուն դէմքով, որուն առնականութիւն կուտայ սրածայր մօրուք մը, Բազմութիւնը կը հաւաքիւ, կը խստանայ շուրջը եւ հեւինեւ կ'ունկնդրէ բանախօսին, որ այդ գլուխներու համր ու համաչափ ալեծիւմին առջեւ ու իր վրայ սեւածած նայեածքներէն խելափորյա։ Սասունի կոսորդածը կը նկարագրէ կրակէ բառերով, յեղափոխութեան անխուսափելի պէտքը կը շեշտէ, վըժէի կոչ մը կ'ընէ ուժգին եւ զինւիլ կը յորդորէ:

Մափահարութեան ու կեցցէներու փոթորիկի մէջ կ'աւարտի խօսքը:

Լրտեմներու ուշադրութենէն չի վրիպիր սակայն ճառախօսը, որ Միսակեանն էր. Եւ կը հետապնդէն զինքը:

Բայց, ժողովուրդը իր շատ խորաթափանց բնազդներով կը նախազգայ վտանգը ու կը յաջողի զինքը փախցնել ու հետքը կորսնցնել:

Դաշնակցութիւնը դէպքին հետեւեալ օրը կ'իմանայ եղելութիւնը. Միսակեան բան մը չէր ըսած առաջւլնէ ընկերներուն իր ճառի մասին:

Միսակեանի այդ անփորձ քայլը վայրկեանի ոգեւորութեան ծնունդ՝ յեղափոխական գործիչի մը աններելի, որ կրնար իր ձերբակալումովը շատ տիսուր հետեւութիւններուն ծնունդ տալ, վստահութեան նազում մը յառաջ կը բերէ ընկերներուն մէջ, իր նկատմամբ Եւ կեղը. Կօմիտէն կը թուզու զինքը իր երկրորդական դերին մէջ՝ սպասելով որ աւելի խոնեմ զառնայ ու աւելի գործադրութիւնը ընկերական կարգապահութեան. Այդ միջոցին Սամաթիոյ մէջ պաշտօն չգտնելով իզմիր կ'ուղեւորւի, ուրկէն նորէն Սամաթիա կը գառնայ, իր բոյնը, եւ ընկերներուն կրակի աջակցիլ լրջօրէն Անոնք, մասնաւորապէս Սուրէն, չօշափելի փոփոխութիւնը մը կը գտնեն իր վրան: Իր ճամբորդութիւնը, ուրիշ, նոր մարդերուն հետ շփումը, զինքը աւելի լրջացուցած, աւելի շրջանայեցաց ըրած էին:

Այդ ատեններն էր, որ կը կաղմէ էր Սամաթիոյ ենթակօմիտէն. Միսակեան՝ Սուրէնին առաջարկութեամբ անդամ կ'ընտրուի: Ենթակօմիտէն մէջ չուստով կարեւոր դիրք մը կը բռնէ: խումբերու վարումը, թաքսացներ ճարիելը եւ զէնքերու փոփոխութիւնը հիմա իր զիսաւոր զբաղութիւնը կ'ըլլան: Իր բաժինն ունեցաւ նաև Սամաթիոյ պաշտպանութեան յատակագիծը պատրաստելու գործին մէջ, որուն հոգով սրտով վարեցաւ:

Օգոստոս 14-ի օրերը կը մօտենան. ահազին պատրաստութիւններ կը տեսնեին: Սամաթիան, մասնաւորապէս, անդուղ ու անդադրում գործունէութեան մէջ է: Մեր հիանալի տղաքը ոռումքի ծրանները ձեռուլընին, անփոյթ, կ'անցնին ու կը դառնան, գիշերը Միսակեան զլուտ գործունէութիւնը մը ցոյց կուտայ այդ միջոցին:

Օգոստոս 14-ը կուգայ վերջապէս. ընկերներն իր տունը, —որ արդէն ժողովատեղի եւ գլխաւոր թաքսացներէն մէկն եղած է, —հաւաքւած են վերջին խորհուրդն ընելու: Միսակեան տկարացած չէ երբեք, կարծւածէն աւելի պաղարիւն ու հաստատակամ կը ցուցնէ ինքզինք:

Անակնկալ մատոնութիւնով մը առտուն Գնունիի տունը կը պաշարւի, ու Գնունիի տան հետ Միսակեանի տունն ալ Ներն են իրենք, այդ երենք մնձ անձնագոյները, որոնց հետ միացած է ուրիշ հիանալի երիտասարդ մըն ալ, Հայկ Սրապեան: Որոշած յատակագիծը կը մնայ անիրագործելի: զինսորական շղթան կը բանտէ զիրենք տան մէջ: Կատղած առիւծներու պէս: որ վանդակի մը մէջ բանտարկած են, այդ չորս կտրինները բարկութենէն ինքզինքնին կ'ուտեն, որ չափտի կրնան իրենց ծրագիրը կէտ առ կէտ գործադրել:

Տղոց անձնատուր ըլլալով՝ շղթան հետոնետէ կը թանձրանայ ու կ'ամրապնդւի:

... Ժամը 6-ն է, հարսնիքին հետ հրախաղութիւնները կրսկալին: Ռումբերը Գնունիէն, Սուրէնէն, Միսակեանէն ու Միսակեանէն նետւած՝ զինսորները շանսատակ կը փոեն, թիւրք ամբոխը լեղապատառ կը փախցնեն ու արձագանզը որոտումներուն՝ կերթայ, կեղրոնական բանտին վրայէն թուշելով, Ռումբեղիւրը կտրելու, կերթայ, շատ հեռուներէն իզմիր կ'ամրապնդւի: լսուղիւրը կտրելու, կերթայ, շատ հեռուներէն իզմիր կ'ամրապնդւի: լսուղիւրը կտրելու, կերթայ, շատ հեռուներէն իզմիր կ'ամրապնդւի:

Առասպեկտ մը ինքնին կը թւի հիմա 18 երկա՞ր ժամերու այդ կոփւը, եւ կուողները հսութեան փոշիններէն դուրս պղնող դիւցազներ:

Հերոս մը ինքը՝ Միսակեանն ալ, որ սպարտական պազարինով, վերջին մնաք բարովն՝ ալ կը զլանայ իր հօրը, ծորը, քոյլերնւն, չի բաժնւիր իր ընկերներէն եւ մահւան համբոյրներուն մէջ կը նորոգեն այդ չորս քաջերը մնծուխտ մը՝

Կեանքին ու կեանքին համար մահւան ալ ուխտը:

ԿՐԵՏԵՒ ԻՆՔՆԱՎԱՐՈՒԹԻՒՆԸ

Կրետական խնդիրը նորից սկսում է տեղ բռնել դիւնագէտների սեղանի վրայ:

Ճիշտ է, որ Կրետէն վերջնապէս ազատւել է սուլթանի աւազակ կառավարութեան ձանկերից. նրա իշխանութիւնը կը մնայ միայն անւանական, բայց դեռ մնում է վերջին դժւար հարցը՝ երկրի կառավարութեան ձեւը: Կրետացի ապստամբները դեռ ևս յամառում են իրենց առաջւայ պահանջի վրայ, հրաժարում են միանգամբ ընդունել եւրոպայի առաջարկութիւնը. բայց պարզ է, որ պետութիւնները ըմբռատ կրետացիների ականջեց քարշ տալով, նրանց վիզն են անցկացնելու վերջ ի վերջո եւրոպական լուծը:

Լրագիրների հաղորդելով, պետութիւնները ընդունել են վերջնապէս ֆրանսիայի առաջարկութիւնները՝ Կրետական խնդիրի լուծման մասին, լինում է միայն եւրոպացի կառավարչի ընտրութեան հարցը: Յայտնի է նոյնպէս, որ ֆրանսիայի կողմից այդ պաշտօնի համար առաջարկութիւն է եղել Զւիցերական Դաշնակցութեան նախկին նախագահ Նումա Դրօյին: Վերջինս, որ, հրափրւած Պարիզ, մերժել էր սկզբում կառավարչի ծանր պաշտօնը, դեռ ևս վերջնական պատասխան չի տեղ ֆրանսիայի նոր առաջարկութեան՝ գոնէ առժամապէս ուղևորւել Կրետէ ու նրա քաղաքական կազմակերպութեան հիմքը դնել:

Աչքի ընկնող հանգամանքը այն է, որ այս անգամ կառավարչի պաշտօնի համար դիմում է լինում ոչ թէ գերմանական մանր պետութիւններին, —որոնց վրայ էր ընկած թագաժառանգների համար՝ թէկ շնորհքով հարսնացուներ, բայց նոր ազատւած երկիրների համար՝ անշնորհք կառավարիչներ հայթայթելու մենաշնորհը, այլ մի չեզոք ազդի հասարակ անդամների պաշտօն էր վարում:

Այս ընտրութիւնը արգեօք թշնամութիւն է ֆրանսիայի կողմից դէպի Գերմանիան, թէ վեց մեծ պետութիւնները յատուկ նպատակներ ունին դրա վերաբերեալ, միւնոյն է մեզ համար: Մեր տեսակետից նշանակութիւն ունի այն հանգամանքը, որ նումա Դրօն, իրու գլոցերական Դաշնակցութեան նախկին նախագահ, կաշնատի, բնականաբար, Կրետէի քաղաքական դրութիւնը դնել նոյն հողի վրայ, որի վրայ կանգնած է այսօր իր հայրենիքը:

Կրետէի մէջ խաղաղութիւն հաստատելու պայմանները հասկանալու համար, արժէ մի ընդհանուր հայեցք ձգել եւրոպական զանազան պետութիւնների ընթացքի վրայ, որ նրանք բռնել են իրենց հպատակարքեր ազգութիւնների նկատմամբ:

Ի՞նչն է պատճառը, որ մինչդեռ Զւիցերական ազգ կազմող գերմանացին, ֆրանսացին, իտալացին. մոռացել են իսպատ իրենց ծագումը. մինչդեռ Սիացեալ-Նահանգների հպատակները ոչ անգլիացի են, ոչ ֆրանսացի, ոչ իտալացի, ոչ գերմանացի, այլ պարզապէս քաղաքացի. մինչդեռ անգլիացին է անգլիացի են, ոչ գրանցած գույթիւնները, աշխարհիս չորս ծայրը ցրւած, կուլտուրական բզոր աստիճանների վրայ կանգնած, այսօր լուս տանում են անգլիական տիրապետութիւնը (բացի, ի հարկէ, իրանդալից, որի գիբը բացառիկ է), չնայելով որ անգլիացիք սրով ու կրակով են հպատատել իրենց իշխանութիւնը: Ի՞նչն է պատճառը, որ, ընդհակառակը, Ռուսաստանի, Աւստրիայի մեծ և փոքր ազգութիւնների կողմից անդուլ բողոքներ են լսում: ինչով այդ երկիրներում մշտապէս վառ է մնում ազգային թշնամութեան խնդիրը: Պատճառը շատ պարզ է: Աւստրիայում գերիշխող գերմանական տարրը իր զարգելի կեղծ հայենասիրութեամբ ձգտում է ճնշել միւնքին և գերիշխող դեր խաղալ միշտ: Ռուսական բռնակալութիւնը, թաթը բարձրացրած իր հպատակ բազմազան ազգերի գլխին, ստիպում է նրանց բոլորին՝ Սիրիրից սկսած մինչև Լեհաստան, Պետերբուրգից Կովկաս, Լազլանդիայից՝ Ռւկրայինա, Օստպէյից՝ Բուլղարաստան . . . . . մոռանալ իրենց սովորութիւնները, աւանդութիւնները, օրէնքները, իրենց լեզուն, մտածել միատեսակ, ապրել այն օրէնքներով, որոնք ամփոփւած են արդարութեան մարմացում հոչակւած „ՍՅՈՒ ՅԱԿՈՆՅԱ“ (Օրէնքների ժողովածու) գրքի մէջ, զեկավարւել այն բարոյական սկզբունքներով, որ մշակւած են ժանդարմերի ու ուժիկանների սրբազն խորհրդարաններում:

Խակ եթէ Անգլիայում, Ամերիկայում, Զւիցերիայում մենք հանդիսատես չենք լինում ազգութիւնների ընդհարումներին, դրա պատճառը այն ընդարձակ քաղաքական արտօնութիւններն են, որ մայելում են բոլոր քաղաքացիները, այն տեղական լայն ինքնավարութիւնն է, որով ամենից շատ օժտւած է Զւիցերիան, ուր ինքնուրոյն են ոչ միայն Դաշնակցութիւնը կազմող կանոնները, այլ և կանոնների քաղաքները գիշերը, թաղերը և ուր ընտրւած Կեդրոնական իշխանութիւնը խաղում է շատ սահմանափակ դեր:

Բայց պէտք է ինկատ առնել, որ Կրետէի կոիր պարլամենտական, ընտրողական պայքար չէ, ինչպէս դա տեղի է ունենում Աւստրիայում. բռնակալութեան ճնշում չէ այլևս, մի խումբ կեղուտների արշաւանք չէ, ինչպէս Ռուսաստանում: Այնտեղ արիւնաներկ աւերակների վրայ, դէմ առ դէմ կանգնած են երկու

ազգութիւններ, ոտից ցգլուխ գիննած, սպասելով յար-
մար առիթի՝ նորից յարձակւելու իրար վրայ և մէկ
մէկի արիւնը խմելու: Եւ եթէ Աւստրիայի, Ռուսաստանի
նման քաղաքակիրթ կոչւած երկրրներին անհրաժեշտ
է տեղական ընդարձակ ինքնավարութիւնը, ապա որքան
դա բաղձալի է Կրետէի համար, ուր յոյները պատ-
րաստում են դարերի ընթացքում քաշկրտած ստրկու-
թեան շլթանների վրէջը լուծելու, ուր տաճիկ ազգա-
քնակութիւնը, որ վաղեմի արտօնութիւնների փշանք-
ներից կպչելով, խայտառակ գործիք էր դարձել սուլ-
թանների ձեռքում, — այժմ կորցրած տեսնելով իր մեծ
երեսակայած արտօնութիւնները, կատաղի ընդդիմադրու-
թեան է ձեռնարկում յոյների գէմ:

Կրետական գործերի ներկայ ծանր պայմաններում
միակ միսիթարականը՝ Սումա Դրօյի Կրետէի ընդհանուր
կառավարչի պաշտօնն ստանձնելը կը լինի:

Երկու ազդեցի լարւած դրութիւնը թուղացնելու և
հետքին իսպառ ոչնչացնելու համար, հարկաւոր է
ոչ միայն արտաքին, չեղոք ուժ, այլ և անհրաժեշտ
է մտցնել որբան կարելի է ընդարձակ համայնական,
շրջանական (ռայոնական) ինքնավարութիւն և սրանցից
կազմւած դաշնակցութիւն. Ամեն մի ռայոն, որ համացեղ
ազգաբնակութիւն է կազմում՝ թող ունենայ իր սե-
փական կարգերը՝ իր մտաւոր ու բարոյական զարգաց-
ման համեմատ: Մատար զարգացման պահանջները շատ
տարբեր են — թող իւրաքանչիւրը իր կարիքների համա-
ձայն իր ուժերով տանի դպրոցական կամ առ հասարակ
մտաւոր ընդհանուր զարգացման գործը: Բարոյական
հասկացողութիւնները, դատարանական կարգերը իրար
հակառակ են — թող իւրաքանչիւրը ունենայ իր սե-
փական դատարանը: Արդիւնագործութեան զարգացումը
առաջ բերելու համար, թող իւրաքանչիւր ռայոն ա-
ռանձին, կամ հարեանների հետ համաձայնելով, շինեն
ձանապարհներ, ստեղծեն այլ գիւրութիւններ և այլն...
Կեդրոնական կառավարութեան միջամտութիւնը այս
տեսակ գործերի մէջ անպատճառ դժգոհութիւն կը
յարուցանի երկրի այս կամ այն մասի մէջ: Նրան կը
մնայ առայժմ զբաղւել այն ընդհարումներով, որ կա-
րող են տեղի ունենալ զանազան շրջանների կամ սրանց
պատկանող անհատների մէջ:

Սրանով միայն հնարիաւոր է նւազեցնել յոյների ու
տաճիկների թշնամական ընդհարումները, սրանով միայն
կարելի է հաշտութիւն առաջ բերել դարերով իրար
արիւն խմող երկու բանակների մէջ, պարզել այն հա-
մերաշխութիւնը, որ կայ ընդհանրապէս աշխատաւոր
ժողովուրդների մէջ. սրանով միայն կրեացիները, ա-
ւելորդ կը դանեն սուրբ, հրացանը և մշտական պատերազմի
դաշտ ներկայացնող կղզին կը դարձնեն վերջապէս ա-
յս առանձինքի դաշտ:

կը համաձայնի կրետէի մէջ կառավարութիւն հաստա-
տելու գործն իր ձեռքն առնել միայն այն պայմանով,
որ պետութիւնները թոյլ տան իրեն մացնել այնտեղ
դաշնակցական կազմակերպութիւն:

Կը համաձայնե՞ն արդեզք պետութիւնները Դրօյի
պահանջին, թէ պառաւ խնամակալների գծում հաշիւ-
ներով աւելի կը խանգարեն Կրետէի խաղաղացման
գործը, այդ կը տեսնենք մօտիկ ապագայում:

ՆԱԽԱԿ ԱԳԻՈՒ-ԳԱՐԱՅԻՆԱՐԻՑ

8/20 May 97

Մեր քաղաքը եօթը հազար տունէ բազկացած կառավարչութիւն մըն է, որուն հազար տունը միայն հայ է, իսկ մնացած վեցհազարը ամբողջ թիւքը. մէկ երկու ալ պանդուխտ յոյն ընտանիք կայ: Գալով շրջականերուն՝ թէ գիւղերը և թէ գիւղաբաղաքները ամբողջովին թըբարնակ են. և ոչ մէկ հայու գիւղ կայ:

Սնը թիւլքերը իրենց մոլեռանդութիւնով ու բարբարոսութիւնով կրնան մրցիլ ուրիշ ամէն տեղի թիւլք քերու հետ. նախարարնք, Հայոյանք, սպառնալիք միշտ կը տեղան Հայերու գլխին: Կառավարութիւնն ալ միշտ կը պաշտպանէ անոնք և երբ առաջնորդական տեղապահի փոխանորդը կը բողոքէ խուժանին վայրէնի արարքներուն դէմ, միւթէօրինքը, որ Համբախն ամենահաւատարիմ շուներէն մէկն է, ամենեին ականջ դնել չուզեր և ոչը պատուիրենք, չեն ըները պատասխանը տալով կը ճամբէ բողոքողը: Խնքը քաղաքին ապահովութեան երբեք ուշ չի դներ, այս մասին քանից պաշտօնապէս ծանուցագիր (թագիր) գրւեցաւ Թաղ. Խորհուրդի կողմէ, բայց իզուր. մինչեւ հիմա արդինք մը չունենալէ զատ, անկարգութիւնները կը շարունակւին: Այս անգամ նորէն վատութիւն մը մտածեց, որպէսզի իր հնարած չարութեան շնորհիւ իրեն եղած արդարացի բողոքներուն ձայնը խեղդէ: Զատկէն առաջ Պատրիարքարանէն, ինչպէս ամէն գաւառներ, նոյնպէս ալ հոս, շըջաբերական եկած էր, կարօտեալներու համար դրամ հանգանակելու: Այս շըջաբերականի հիման վայ սկսան հանգանակել. մինչեւ այսօր 500 սկի եղաւ և այս դրամէն գանձւած 300 ոսկին Զատկէն ետքը խըրկեցին Պատրիարքարան և մացածն ալ գանձելով պիտի խրկէին: Միւթէսարէֆը չգիտնալ ձևացնելով շատոնց ի վեր Պատրիարքարանի կողմէ ձեռնարկած և ամէն կողմ շըջաբերականներով հաղորդւած այս հրահանգը, թւականէս երեք օր առաջ պաշտօնագրով մը կը հարցնէ Թաղ. Խորհուրդին. «Լսեցի որ ժողովուրդէն դրամ կը հաւաքէք եղեր. որո՞ւն հրամանով և ի՞նչ նպատակով, և գանձւածը որքա՞ն է, դադիրցուցէք հանգանակութիւնը, գանձւած դրամը պահեցէք հանգանակութիւնը, մայիս 1 թւակիր էր, բայց մայիս 3-ին կը տրւի Թաղ. Խորհուրդին, որովհետեւ սա մայիս 3-ին դարձեալ բողոք տւած էր կառավարութեան, շարունակող անկարգութիւններուն համար: Միւթէ-

ազգութիւններ, ոտից ցգլուխ զինւած, սպասելով յարմար առիթի՝ նորից յարձակւելու իրար վրայ և մէկ մէկի արիւնը խմելու: Եւ եթէ Աւտորիայի, Ռուսաստանի նման քաղաքակրթ կոչւած երկիրներին անհրաժեշտ է տեղական ընդարձակ ինքնավարութիւնը ապա որքան դա բաղձալի է կրետէի համար, ուր յոյները պատրաստում են դարերի ընթացքում քաշկրտած ստրկութեան շղթաների վրէժը լուծելու, ուր տաճիկ ազգաբնակութիւնը, որ վաղեմի արտօնութիւնների փշրանքներից կպչելով, խայտառակ գործիք էր դարձել սուլթանների ձեռքում, — այժմ կորցրած տեսնելով իր մեծ երևակայած արտօնութիւնները, կատաղի ընդդիմադրութեան է ձեռնարկում յոյների դէմ:

Կրետական գործերի ներկայ ծանր պայմաններում միակ միսիթարականը նումա Դրօյի կրետէի ընդհանուր կառավարչի պաշտօնն ստանձնելը կը լինի:

Երկու ազգերի լարւած դրութիւնը թուլացնելու և հետզիետէ իսպառ ոչնչացնելու համար, հարկաւոր է ոչ միայն արտաքին, չէզոք ուժ, այլ և անհրաժեշտ է մտցնել որքան կարելի է ընդարձակ համայնական, շրջանական (ռայօնական) ինքնավարութիւն և սրանցից կազմած լաւագութիւն. Ամէն մի ուայօն, որ համացեղ ազգաբնակութիւն է կազմում — թող ունենայ իր սեփական կարգերը՝ իր մտաւոր ու բարոյական զարգացման համեմատ. Մուաւոր զարգացման պահանջները շատ տարբեր են — թող իւրաքանչիւրը իր կարելիների համաձայն իր ուժերով տանի գպրոցական կամ առ հասարակ մտաւոր ընդհանուր զարգացման գործը: Բարոյական հասկացողութիւնները, դատարանական կարգերը իրար հակառակ են — թող իւրաքանչիւրը ունենայ իր սեփական դատարանը: Արդինագործութեան զարգացումը առաջ բերելու համար, թող իւրաքանչիւր ուայօն առանձին, կամ հարեւանների հետ համաձայնելով շինեն ձանապարհներ, ստեղծեն այլ գիւրութիւններ և այլ... Կերդունական կառավարութեան միջամտութիւնը այս տեսակ գործերի մէջ անպատճառ դժգոհութիւն կը յարուցանի երկրի այս կամ այն մասի մէջ: Նրան կը մնայ առայժմ զբաղել այն ընդհարումներով, որ կարող են տեղի ունենալ զանազան շրջանների կամ սրանց պատկանող անհատների մէջ:

Սրանով միայն հնարաւոր է նւազեցնել յոյների ու տաճիկների թշնամական ընդհարումները, սրանով միայն կարելի է հաշառութիւն պառաջ բերել դարերով իրար արիւն խմող երկու բանակների մէջ, պարզել այն համերաշխութիւնը, որ կայ ընդհանրապէս աշխատաւոր ժողովուրդների մէջ. սրանով միայն կրեսացիները, աւելորդ կը գտնեն սուրբը, հրացանը և մշական պատերազմի դաշտ ներկայացնող կղզին կը դարձնեն վերջապէս աշխատաւոր է տաշուական վերջին լուրերին նայելով, նումա Դրօյի

կը համաձայնի կրետէի մէջ կառավարութիւն հաստատելու գործն իր ձեռքն առնել միայն այն պայմանով, որ պետութիւնները թոյլ տան իրեն մոցնել այնտեղ դաշնակցական կազմակերպութիւն:

Կը համաձայնե՞ն արդեօք պետութիւնները Դրօյի պահանջին, թէ պառաւ խնամակալների գծում հաշիւներով աւելի կը խանգարեն կրետէի խաղաղացման գործը, այդ կը տեսնենք մօտիկ պապայում:

ՍԱՄԱԿ ԱՖԻՈՆ-ԳԱՐԱՎԻ ՍԱՐԻՑ

8/20 մայիս 97

Մեր քաղաքը եօթը հազար տունէ բաղկացած կառավարչութիւն մըն է, որուն հազար տունը միայն հայ է, իսկ մնացած վեցհազարը ամբողջ թիւը. մէկ երկու ալ պանդուխտ յոյն ընտանիք կայ: Գալուվ շրջականերուն՝ թէ գիւղերը և թէ գիւղաքաղաքները ամբողջովին թրքարնակ են. և ոչ մէկ հայու գիւղ կայ:

Մեր միւկբերը իրենց մոլեւանդութիւնով ու բարբարոսութիւնով կրնան մընիլ ուրիշ ամէն տեղի թիւքերու հետ. նախատինք, հայհոյանք, սպառնալիք միշտ կը տեղան հայերու գլխին: Կառավարութիւնն ալ միշտ կը պաշտպանէ անոնք և երբ առաջնորդական տեղապահի փոխանորդը կը բողոքէ խուժանին վայրենի արաբներուն դէմ, միւթէսարիֆը, որ Համիտին ամենահաւատարիմ շուներէն մէկն է, ամենեւին ականջ գնել չ'ուզեր և ու կը պատւիրենք, չեն ըներ՝ պատասխանը տալով կը ճամբէ բողոքողը: Կնքը քաղաքին ապահովութեան էր կը գործէ իսպահ կողմէ, բայց իզուր. մինչեւ հիմա արդինք մը չունենալէ զատ, անկարգութիւնները կը շարունակւին: Այս անգամ նորէն վատութիւն մը մտածեց, որ պէսզի իր հնարած չարութեան շնորհիւ իրեն եղած արդարացի բողոքներուն ձայնը խեղդէ: Զատկէն առաջ Պատրիարքարանէն, ինչպէս ամէն գաւառներ, նոյնպէս ալ հոս, շրջաբերական եկած էր, կարօտեալներու համար գրամ հանգանակնելու: Այս շրջաբերականի հիման վրայ սկսան հանգանակնել. մինչև այսօր 500 սոկի եղաւ և այս գրամէն գանձաւծ 300 սոկին Զատկէն ետքը նըրկեցին Պատրիարքարան և մնացածն ալ գանձելով պիտի խրկէն: Միւթէսարէքը չգիտնալ ձևացնելով շատոնց ի վեր Պատրիարքարանի կողմէ ձեռնարկւած և ամէն կողմէ շրջաբերականներով հաղորդւած այս հրահանգը, թւականէս երեք օր առաջ պաշտօնագրով մը կը հարցնէ Թաղ. Խորհուրդին. «Լսեցի որ ժողովուրդէն դրամ կը հաւաքէք եղեր. որուն հրամանով, և ի՞նչ նպատակով, և գանձաւծը որքա՞ն է, դադրեցուք հանգանակութիւնը, գանձաւծ դրամը պահեցէք հանգանակութիւնը, և պէտք եղածը հաղորդեցէք կատավարութեան»: Զառնամ ըսելու, թէ միւթէսարը քէն եկած այս պաշտօնական գրութիւնը մայիս 1 թւակիր էր, բայց մայիս 3-ին կը արւի Թաղ. Խորհուրդին, որովհետև սա մայիս 3-ին գտնեալ բարձեալ բողոք տաւծ էր կառավարութեան, շարունակութիւնը անկարգութիւններուն համար: Միւթէ-

*
Հեռագրական վերջին լուրերին նայելով, նումա Դրօյի

սարիթը դիտմամբ մայիս 1 թւականը կը դնէ իր գրութեան վրայ, որպէսզի պատասխանաւուրանէ Թաղ, Խորհուրդը, թէ ինչո՞ւ երեք օրէ ի վեր պատասխան տւած չեն իրեն: Թաղ. Խորհուրդը ծանուցագրով մը կը պատասխանէ թէ՝ Պատրիարքարանի պաշտօնական Տրամանով՝ Զատկէն առաջ սկսան ինպաստ կարուեաներուն գրամ հաւաքել, թէ այս բանը հանդանակութիւն չէ այլ աղքատներու և որբերու համար Զատկական տօնի առթիւ ողորմութիւն է. մինչև Հիմա Հասոյթը 500 ոսկի եղած է և ասկէ գանձւած 300 ոսկին անցեալները խրկւած է Պատրիարքարան և մը նացածն ալ հաւաքելու վրայ են: Խսկոյն այս մասին պաշտօնապէս բողոքեցին Պրուսայի կուսակալին և Պատրիարքարան:

Վերջին ժամանակներս ապահովութիւնը բոլորովին վեցցած է. գիւղերը առուտաւորի գնացող հայերը, որ սահպւած են տաճկական թաղերէ անցնիլ կը քարկոծւին ու կը ծեծւին: Այս տեսակ գեպքեր այն աստիճան շատցան, որ մեր ումեծ աղաները՝ իրենց թըրութենէն սթափելով՝ վերջերս պաշտօնապէս բողոքեցին միւթէսարիփին, բայց արդիւնք մը չունեցաւ և բողոքի ներկայացումէն երեք-չորս օր ետքը նորէն՝ իրենց այգիներէն վերադարձող քանի մը հայեր քարկոծւեցան ու մէկուն ալ աչքերը հանեցին թիւքերը:

Նամակս գրած միջոցին նոր լուր մը առի. հայուն մէկը գիւղէն վերադարձած պահուն՝ ճամբան քանի մը թիւքը աւազակներ զինքը կը վերաւորեն և կը կողոպտեն, այժմ վերաւորեալ իրեն առունը պառկած է եղեր մանրամասնութիւններ կը պակսին:

Տաճկի փողոց բնակող հայու մը պղտիկ աղջկան, իրեն գրացի թիւքը կինը թոյնով թաթիւած շաքար կուսայ, պղտիկ աղջկը չգիտնալով՝ կ'առնէ մօրը կը բերէ և կը պատմէ, թէ դրացի թիւքը կինէն առած է: Մայրը կը տեսնէ, որ շաքարը տարբեր գոյն մը ունի, կը հասկնայ թէ թոյն կայ և կ'երթայ դրացի թիւքը կնոջ կը հարցնէ պատճառը: Թիւքը կինը համարձակ կը պատասխանէ. ո՞իդ օնու սօգալա աթալը, չօճուղա վերմէտիք՝ (մենք ան փողոց նետեցինք, աղջկան չտւինք): Խեղձ հայ ընտանիքը վախէն կը տիպւի ուրիշ փողոց փոխադրել իր տունը: Քանի որ այս միւթէսարիփը հոս է, կոտորածի երկիւղ կայ միշտ նպատակը պարզ է. կ'ուզէ անօմի փորը կշտացնել, վերջին ծայր կաշառակեր, ստոր բնութեամբ արարած մը. շուկայի հայ խանութպաններէն ապրանք կ'առնէ, դրամը չի տար. հայր եթէ յանդգնի առնելիքը պահանջել՝ խսկոյն կը վոնտէ. ո՞արար չունիմ, կորսւէ:

Յունական պատերազմին պատճառով՝ մեր քաղաքը զինուրական շարժումներու կերպոն եղած է. հեռաւոր անկիւններէ ըկած զինուրներ երկաթուղով՝ իզմիտ կը խրկւին: Հաւաքւած զինուրները միացած տեղական խուժանին և քաջալներած տեղական կառավարութենէն՝ իրենց սովորական բարբարութիւնները կ'ընեն: Մէկ քանի օր առաջ գիշեր մը քանի մը զինուր հայու մը գուռը կը զարնեն, տունէն հասկնալով՝ թէ զօրը է, չեն բանար. Թիւքերը բռնի կը մըտնան, տանաերը չոն չգտնալով՝ կ'ուզն տանտիկնոջ պատիւը բռնաբարել. կինը օգնութիւն կը պոռայ և հանած ազմուկէն դրացիները գուրս կը թափին: Զինուրներէն մէկը ունկութիւն վեց կրակ կ'ընէ վահցը-

նելու համար, բայց գնդակները և ոչ մէկու վեսաս կը հասցնեն: Սոյն միջոցին հայուն մէկը փոխադարձաբար կրակ ընելով՝ զինուրները օտար գնդի ձայնէն սարսափած՝ կը փախչին ու խեղձ կինը կ'ազատի: Կառավարութիւնը կ'իմանայ, բայց մաքէն չ'անցըներ բան մը ընել:

Ինչպէս ամէն տեղ, հոս ալ կառավարական պաշտօնեաները բանակին պէտք եղած ձիերը ժողովուրդէն գնեցին, առանց դրամ վճարելու, ըլլայ հայ, ըլլայ թիւքը: Ո՞վ կրնայ բողոքել և որո՞ւ բողոքել: Զինուրներուն խեղձութիւնը կատարեալ է հեռու տեղերէ գալով, ոտքերնին ուռած, շատեր հիւլնդցած և քանիները ալ ճամբան մեռած են: Բայց այս կոյր մողեռանդները բողոքել չեն գիտեր, միշտ իրենց վեզը կը ծոեն ու թէւ շան պէս քաղցած՝ աղօթքը կը կարգան իրենց մէկ հատիկ աւազակապէտ Համիախն համար: Զօրքին մէկ մասը, չնայելով իր խեղձութեան, հրաժանատար փաշային բացարձակապէտ կը յայտարարէ թէ՝ այստեղի կեավուրները պէտք է ջարդեն և եաքը երթան պատերազմի: սակայն փաշայի սպառնական խօսքերուն առջեւ տեղի կուտան: Մէկ քանիներ ալ մարթիննին առնելով կը փախին լեռները՝ աւազակութեան. և այսօր այս պատճառով ճամբաներու վրայ ապահովութիւնը բոլորովին վերցած է:

Երբ թիւքը խուժանը բացեկիրաց ջարդի. սպառնալիքներ կը թափէ խեղձ հայ ժողովութիւնն գլխուն, աս ալ ընդհակառակը, բոլորովին անսարբեր, մտքէն չ'անցներ ինքնապաշտամութեան միջոցներուն վրայ խորհիլ Անհոգ և պաղարիւն՝ ճեռքերը ճայլած կը նստի. թէրևս, յիմարաբար, կը կարծէ թէ ինքը միայն զերծ պիտի մնայ սուլթանի գաղանային բարբարոսութիւններէն. թափած անմեղ արիւնը զինքը չի սարսափեցներ, ոչ խարի պէս մորթեւէլ ամենկին չի սոսկար, կարծես:

Կառավարութեան և խուժանին այս ընթացքին հանդէպ մեր հաղաներուն՝ բռնած ուղղութիւնը կը տոսկացնէ մարդու: Ամէն ազնիւ զգացում իրենց անձնական գձուած շահերուն զոհած, իրենց կեանքերը ուրիշ հազարաւոր կեանքերէ շատ վեր գասելով կը դիմեն այնպիսի գաւաճանութիւններու, որոնց նոյն խսկ կարելի չէ ածական մը տալ: Թո՞ղ ուամիկ ժողովութիւնը մեռնի, թո՞ղ կողոպտւի, թո՞ղ փճանայ, կը համակերպին, բաւական է, որ իրենց կեանքերը ապահովութեան մէջ ըլլայ: Եւ հիմա ալ ճիշտ այդ ուղղութեան հետելով, կ'առաջարկեն Աֆիօն-Գարահիսարի երիտասարդութեան, որ թիւքըն կամաւոր զինուր գրիւն: Ծայրայեղնենդութեան, սարսափելի անամօժութեան և աչուկի ծառայամոլութեան խառնութեան գոյացած այս գաղափարը միայն կը պակսէր մեզ: Հայ կամաւորներ ուալ թիւքը բանակին, Արետական դատը ջախջախելու համար, որպէսզի կառավարութեան առջական վրա գուցնայի և կարողանան 40-50 հոգին անմեղ արիւնովը իրենց խայտառակ կեանքերը գնել: Բայց մեր երիտասարդները շատ լաւ պատասխան մը կուտան այս միայնը յղացողներուն. ո՞նենք պատրաստ ենք երթալու, եթէ ճեր զաւակներէն մէկը և կամ ճեր մէջէն մէկը մեղի առաջնորդ ըլլայ՝ կամ ո՞թէ գուք երթալ կ'ուզէր, գացէր, ասպարէզը բաց է, մենք չենք երթար:

Ահա ճիւաղներ, որոնք հակառակ այնչափ անգին քըհերու, հակառակ իրենց շուշը ինկած անձներու

բանակին, տակաւեմ մազի մը չափ չեն հեռացած իրենց փոստ գաղափարներէն: Չեն ուզեր համոզւիլ այդ ուազաները՝ թէ Յեղափոխութիւնը պիտի ազատէ զիրենքը ու երկիրը այդ ժժոխային վիճակէն: Չեն փարիր այն սուրին, որ յեղափոխականը իրենց կը ներկայացնէ և կ'երթան կ'ինան այն գաղանին գիրկը, որ իր բոլը ձիգերը կը թափէ չորցնելու հայ ազգին երակները և անոր երկաթէ ամուր ջրուերը իր գաղանական մեքենայութիւններուն մէջ պրկելով փացացնելու: Երբ Սասունի լեռներէն մինչ և Միջերկրական վազած արինը ովեէ՛մ՝ կը պոռայ, այդ գաղանները կը յանդգնին նետուիլ մողոք սուլթանին վաւաշոտ գիրկը, անոր ամէն քմահամութներուն գոհացում տալու և նոյն իսկ անոր սիրուն՝ ամէն սարսափելի դաւաճանութիւն կազմելու իրենց ազգակիցներուն և իրենց բախտակիցներուն դէմ:

Ի՞նչ կ'ընէ Աֆիօն-Գարահիսարի ժողովուրդը իրերու այս վիճակին մէջ: Անցեալի արիննու փորձառութիւնը տակական չէ արթնցուցած ափիօն-գարահիսարցին: Օդնել իր յեղափոխական եղօրը, որ զէնքը ձեռքը կ'ինայ հայութեան դատը պաշտպանած միջոցին—մըտածել անգամ չի կրնար: Թիւրքերու սպառնալիքներուն առջև՝ ինքնապաշտպանութեան միջոցներու վրայ երոհիլ մտքէն անգամ չանցնիր: Վայ այդ ժողովը դին, որ չի ճանչնար Յեղափոխութիւնը, որ չի գիտեր պատերազմի դաշտին վրայ ինկած հնարուներու յիշատակը յարգել և վաղին ալ դատապարտած է ոչխարի պէս մորթւելու:

Աֆիօն-Գարահիսարցին լաւ համոզւելու է, թէ շատ համբեց, շատ համակերպեցաւ և շատ տոկաց նախատինքներուն: իր բոլոր ազնիւ գգացումները ուոքի կոխան եղան: բարոյապէս մեռաւ և մօտեցաւ իր նիւթական կործանումին:

Այսչափ արիններէ ետքը մենք ալ չենք կրնար հաշտէլ թիւրք կառավարութեան հետ: այն խրամատը, որ շատոնց պատռած է մեր միջն, այսօր լայնցած ու ահուելի անդունդ մը նդած է, որուն յատակը մահւան ստուբները կան: կամ մենք պիտի գլորինք այդ անդունդին մէջ կամ ան: Գոյութեան կորին է, որ կը մղենք այսօր: Ահա մեր բնաբանը ոկամ ան պէտք է ապրի, կամ մենք: Բարոյական ուժը մեր կողմն է և մենք պիտի յալթենք: Վայ այն հայուն, որ այդ կուին չի մամնակցիր, վայ անոր, որ նահատակող քաջերու յիշատակը յարգել չի գիտեր: Մեր թշնամին ոչ աղածանիք, ոչ լաց ու կոծի առջև տեղի տաւա, բայց բոնադատած տեղի պիտի տայ մեր սուրերուն առջւ: Երիւնը և կրակը պիտի փրկեն մեջ, անոնք են մեր ազատարաները, դիմենք անոնց, անոնք պիտի առաջ նորդեն մեջ ազատ աշխարհը:

Աֆիօն-Գարահիսարցին թօնը լաւ ճանչնայ այս ճշմարտութիւնը:

ԹԻՒՐՔԻ ՈՅ ԵՐԻՇԸ

Նթէ ավագային մկր հարկ ըլլայ սուրբնուն կարգը դասել, այն իրաւունքը արեւելնան ինտիբն կ'ինայ: բանի որ ամենէն բազմաչըքար նախատին է: Բայց զգացումներու, կը սիր ու պազմին շահոր հակառած ըմբումնով, որով զահիծնմը մօծ մարդաւէրներ:

Նայրենասէրներ են, հաւանական է, որ այդ պրանակը երանութեանը թարք եւ Աւարի կայսորի կայսարական աշխարհն մէջ ամսուլ նելաւչներ կան: բարյական այս վատթար շրջանն ալ կ'անցնի, աւելի բարձր իտէալով ու զգացումներով օժտած օրեր կրւզան, ուր փողոցներու մէջ պիտի տեսնելն կառավամներ, հասարակ գործարներն, մինչեւ իսկ աղքակիներ, որոնք ցեղագանօրէն պիտի հաստատեն, թէ իրնոք թոռներն են վելէվի, Ցարք ու ժօգէփի, որոնք երեմն ժողովուրդներու միաւութիւնը ու կերարաւատութիւնը կը շահազործէն: Բայց այդ դարուն աղքակիները, բարք աղքակի պարզակիրթ դարս, ուր մարդկութիւնը ունեած պիտի ըլլան միայն, ու մարդուց իրար բարտնը խիստ անբնական պիտի գտնեն: Եւ այս դարք պիտի հոչակի այն բարզակերթ դարս, ուր մարդկութիւնը ունեցած է ամենէն անսարժան ու տմարդի ընականները:

„Մանէ, թէկնո, Փարէն, աճա այն խօսքերը, որ ամէն մարդ համարձակ կրնայ զարնել դարավերջին բաղադականութեան մրու ծակտին:

Իրաւ է թէ այս խորհրդածութիւնները չեն թեթեւցներ մեր կսկիծը, քանի որ դարուս շահամուլութեան պիտումներուն տակ խեղդաման կ'ըլլանք. պէտք է մկնար նիւթեական կոպիտ ուժին առջեւու այդ կոպիտ ուժին մարմացումը եղող արեւելնան հարցին իւղով մինք ալ տակականները:

Օ՞ն, սա արեւելնան ինտիբը, կարծես Աստուծոյ անէծքը կայ վրան, որ չի լուծեիր: Ամէն մարդ ժառարգութ կը ներկայանայ անոր եւ խրաբանչերը կը ծափի միծկակ կոտր մը խածնել անլէ, նթէ չը վախնայ, որ ուկնոր պուկը կը կայնի . . . Քանի որ խոթ եղուայն ընել թէ այս բուկէիս հնու ալպազայ մեծ տրամ մը չուլուագծիւ:

Եթէ մինչեւ օրս տեղի ունեցած մեղսակցութիւններէն ու դաւամութիւններէն դատենք, իրաւունք ունինք կարծեցր, թէ տէրութիւններուն ըրածը ցմանած ժամանցներ են ժամանակի անհունութեան մէջ . . .

Եւ կամ վայրեններու խօս պար մը մարդկային դիակներու շորջը . . .

1900-ին Քրանսա համարդական ցուցահանդէսով մը քամնեսորդ դարու-բացումը պիտի կատարէ: ազգերը իրենց ոնիս ու շընել ցուցադրութիւններով—թէ եւ անոնք թշւառութեան արձնացրամինքի պատուն եղած ըլլան-պամաշացում պիտի պատճառնէ: Այդ պայմանի ու շընեղագարդ պալատներուն կից, ուր քաղաքականութիւնը թեւ առած կը յոխորտայ, կ'արժէ իցոյց կնել Հայաստան ու Կրտէն, հարիւճազարաւոր նախատինը եւ ամայաւեր գիւղերու տնաւարաններով—քանի որ անոնք ալ 19-ը դարու քաղաքականութիւնը կը քնորշէն: Խոկ անոնց քով, աւելի վեհութիւն մը տալու հաւար, կեցնել Ցարք, վելէվի ու Հանօթոյի սառ ու դժգոյն խրտւիսկները: ալ պիտի ներկայացնէ, քանաներորդ դարու սկիզբ, քաղաքականութիւններան միւս երեսը:

Աւելի իւստասիրական ու արդար ըլլալու համար, այդ համարձական հաստատութեան ժակատը կապցնել սա խօսք. Ակ եղ ու մա:

Ակեղազամա (արեւան զին): Այս խօսքը պէտք է փակցնել նաև մոլոր աղքունիքներուն ծակատը, իսկ մասնաւորապէս Ավելէմի պղնձէ գամնին վրայ, որուն ընտանիքը կը վայելէ այսօր արեւելը

բարեւառ աւաբնեքը ու կողոպսուտք Եղանագ Ավելցնեմին համար Աւելցնապայի քարայրն է, Ֆերիք և, որ սեւ անացւէց:

Գերմանիան իր Քայզերով ու Փեզմարքով պատագէն՝ քաղաքակրթութեան առևտնին առջեւ, սուլթանին վաստաբնի գերք առևտնած է, անոր հակառակորդներուն դէմ բուռն արշաւանք մնեցած: Մինչ-Մարդասպանը, իր մեծ նարքը դաշտում այլ վեճանմն մարդավարութեանը կրցաւ զնանատեսնեան ենշան երախտագիտութեան, վերջին յոյներէն զրաւած վեց թողարկոթ դրկերու: Դիմէլքը, որ այս պատու իր պատկերուն արձան կանգնելով գրաղած է, այլ վեց թօք-լամոօթերով, աւ իր արձանը թափել պիտի տայ, թերեւս այն համովունքով, թէ Փիլասի հայրենիքն եկած աւարով իսէալ արձաններ կարելէ է շննել Ժամանակով ամէն Տամբայ Հոռոմ կը տանէր, այսօր ամէն զոլոս Պերլինի Տամբան կը բռնէ . . .

Կայ Պիգմալիք օրկանը աղու կը թընէ տէրութեանց կրսէին, որոնք Թիւրքից բարենորդում կը պահանջնիւ: «Դէտը է զգնէ, կը բաէ այս վայրերան օրկանը, որ Թիւրքիան ինքալին բարենորդէ: ուրիշ ներք իրաւունց շնորհի մատներու ևայլն»: Ականջնիս ալ մաս սպափառակ վայրանաշութիւններով: Հանգիստ եղիք ո՞վ երկաթիւնարար, մե՛ վրդովեր կ ե ա ն ք ի զ գ ւ ա ն ք դ. արինչի ու սուրբ վարդապետութիւննոց, որ բաղադրական սկզբունք սրբիք, բերաւ իր պատուները: Աչքը բաց չես մտնիք: Բայց կուզայ այն բարերար մըր-ըլիք, կաւաէ ամէն բան եւ կունի, քոյ մնաստանիդ խորէն, լրած ու հոգեստանց, որ տեմնես շատ բաննիք, որոնց նախատեսած չէին մա-րդաբացական իմաստանիքութիւններ: Մէջ՝ Աւ վախ շնորհար, թէ զա-ռասութեանդ զնկեր երկու զամբաները, կը յաշողին մաշեցնել ծե-րութեանդ մանձակուու շլթամները եւ զուն զուրս կուզաս ու կը գրգանդես նորէն սուրբ ու արինչի բաղադրականութիւնն:

Միշտ եւլար չարութեան առաքեալ եւ կը մաղթեսի, որ վեւէմը միակն սպաս բեգի ճնտելողներուն մէջ:

2

Հայաստանը աւերած ու Յունաստանը թշրիպացած, սակայն տէրութիւնները կը շարժնակեն դեռ իրենց մաքնայութիւնները: Յունա-թրքական խաղաղութեան համար ղենապաններուն բանակցութիւնները լուրջ կիւնենք են նաև իրարութէց: Մինչեւ Խոկ կարծիք կա, թէ խաղաղութեան երկարագում նուրբ պատճաններ ունի. Թիւրքից թվակառութէ Թէ էլ չանօթօ, չամսաթ մեծ հիացողը, որուն սրածները պարտկելու համար Ծիշլիէօի ծիրանին կը պակսի, կը յայտարարէ թէ Պոլսի բանակցութիւնները յաջողութեամբ պիտի պսակւին: Դիւմանազիտական գաղտնիքները ապագայ պատմութեան մէջ միայն կը ուղարակի: Ինչ ալ ըլլայ, Թիւրքից գյոի չափ հաջը վիւնազիտական արիսպագութն առջիւն է:

Թերեւս այդ անընյ նախազգացման էք, որ չամրտին ներշնչեց անագին, տուգանք մը եւ Թեսալիան պահանջել Յունաստանէն: Թէ եւ պատերազմէն առաջ Մուրավիէվ կըսէր, թէ պատերազմողները բան պիտի չըարին եւ սուլթանն ալ իր սովորական գետութիւնով Կարձագանդէր, թէ միայն Օսմաննեան պատիւը փրկելու համար կը պատերազմէր, բայց եթի յաղթութիւնը տարին Թիւքբերօ, Խալիֆան կ'ուզէ իր զանձնն պատիւը ընին երես հանել ու Թեսալիան պահանջել: Սալրգարին վժուալէս կըսէր՝ Թիւքբիոյ ծննդէն եւած ող մը ալ եւս չի լաւանար: Այսմինքն կ'ուզէր հասկցնիթէ Թիւքբիան տեղատուիկ բաղարականութեան մը միայն կընայ հետեւիք:

Պեսպանները որոշեր են Թեսալիան ևս տալ եւ. Եռակատանի և Ամբողջ Վեծակեն ասմանա տուգանն մը որոշել. իսկ ահճանագիսին մրա ապահի Մովիսութիւն մը ընել կապաս Թիւրքից:

Մարդկան տեսակետով ասիբառ է տէրութեանց ըրածը: Սուլթանը երբ նեղն է, մարդկան իրութեան ու արդարութեան պատշաճ կը սովորէ, բայց այդ գաղանց չի լիշեն, թէ կը զենքն վասն աւ արդարութեան բռակորչ սովոր կը օօօի:

Թիւր պաշխազող լինեթը ամեռող Թեսալիան արտուկան ընկէց կոճած տունքը փացնելէ ու քաղէլէ և ամեն լկութին ընելէ ետք հագարաւոր ընտանիքներ յիւլին թշւառութեան մասնած պիտի բաշին: Եշան դարսու բաղադրակիթութեան հրաշաւենիները: Եւ սութանը եր քաջարս բաղադրակիթութեան հրաշաւենիները:

Միա կողմէս առ չի մոռնաք յիշեցնել Եւրոպայի ութիւնը և սուժանին մոլեսանդրութիւնը»:

Օսմանինան քանակին այդ ողպայկան յաղթութեան վրայ, չորս-
ին գերլան սպասներու, իսլամական աշխաքը լսյն շունչ մ'առաւ,
Պոլսի մ.ջ տաճիկ ամբոխս իր ոժքագործ զաւակներուն ներուտ-
թինները կը փառաբանէ: Աշխարհի մահմականները, նոյն իսկ
անապատի անծածկոց տէրքինները, ոգևորուած են Համիտի յաղ-
թութիւնով, այն իսկապէ, թէ միւսիւլմանութիւնը քիւստուխետիւն
վրայ մեծ յաղթանակ տարած է:

Սուլթանը այս պահուստ կ'ուզէ իրավործել համբաւմնութեան այս հակա երազը, որ իր տէրութիւնը քայլացէց. Համբաւին մածանուղութիւնը սարպահանակէ է, որքան ատեն . . . քարտէնսեր ունի աշքեն առջև: Ի հարեւէ այդքան հարկմանը մշշ պատիկ երազները չեն գոհացներ . . . Սակայն այդ տիտուրը հակասութիւններով մարդք՝ իր հիմալայական ամորքներուն քրվ անլոնդային զգայակարութիւններ ալ ունի: Եւ այսօր իր յականակի կատարեն, Տարպեան մայոն ալ մօտիկը կը տեսնէ: . . .

三

Խալ մնաք, հայերս, զետ կը սպաւասենք մեր պահանջներու իրակա-
նացման: Մը ածութինէ յետոյ, սովո է, որ կուգայ, մեր Մայր-Հայրե-
նիքի մէջ սուլթանի բարենորդումը գործադրեց Եռամեծ Տրէց կը
քը քըմի, որ մսութինը կը մոլոսացի իրնն, հայերու բնաշնչման մէջ:
Մըսն թէ պատրիարքին աշքին լուսիքը Թափիկը նն. ազգին զբժ-
գախտութինը շտեմսենու, թէ Խալիքային շորէներս վայեկելու
համար...

Սպասէ, Մնձի Համիտ, սպասէ, Շուշանար այն երջանիկ օրը, որը
ոչ ալլահը, ոչ սատանան, իրենց բռլր լիգանութիւնով, պիտի յա-
ջողին զավել այն առնելիք թափը, որ իր արդարութեանը թեւերուն
տակ գերազո՞յն ժամը պիտի ննջնէ:

Ե՞րբ:--Ապագան ու յեղափոխութիւնը զիտեն միայն

አቶ በርሃን ከዚህ ደንብ ስራውን እንደሚከተል

Ինչպէս Նախորդ անգամ յայտնած էինք, պ. Յարութիւն Ճանկիւլեան Խմբագրութեանս դիմոց, փափառելով անձամբ տեղեկանալ Միութեան խնդրի մասին Դաշնակցութեան արամագիրութիւնն ու հայեացքները, եւ միջնորդ հանդիսանալ Հնչակեան Վերակազմուալ Վարչութեան ու Դաշնակցութեան միջեւ:

Երեք օրաւան միջոցին փոխանակված հրկար բացատրութիւնները լիովին բաւեցին համոզելու պ. Ճանկիւեանը, թէ Դաշնակցութիւնն արդէն իր օրակարգն անցուցած է Միտոթեան ինսդիրը եւ եթէ ցարդ դանդաղութիւն մը կընդուժմարտի ատոր շուտափոյթ լուծումին մէջ՝ պատճառուները Դաշնակցութեան մէջ փնտուելու չէ:

Կային կարգ մը կարեւոր արգելքներ, որոնց բարձումը
միայն հսարաւոր պիտի կրնար ընել բանակցութիւններու
սկզբնաւորաւթիւն մը Հնչակեան Վերակազմակալ Վարչու-
թեան եւ Դաշնակցութեան միջնեւ:

Պ. Ճանկիւլեան հիմնաւոր գտնելով այդ մասնանիշ եղած արգելքները, խոստացաւ դիմել ուր անկէ, օր առաջ գործ նական գետնի մը վրայ քննելու խնդիրը.

Դաշնակցութեան կը մնայ սպասել այդ զիմուններու վախճանին՝ յուսալով թէ ամենուս փափագելի այդ իմսդիրը նսպաստաւոր լուծում մը պիտի կրնայ ունենալ, կարելի եղածին չափ մօտ ժամանակի մէջ:

